

Arrest

nr. 132 109 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 30 juni 2014 gedateerd schrijven diende verzoeker, samen met P.P. – een vrouw die hij omschrijft als zijn echtgenote of partner – en R.P. – een kind waarvan hij stelt de vader te zijn – een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 15 juli 2014 nam verweerder ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 juli 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

naam : [T.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Van de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de beslissing die genomen werd niet geldig gemotiveerd is.

Daar door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie in beschouwing te nemen, vooraleer hem, desgevallend een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gemaakt werd;

Overwegende dat tegenpartij aan mijn verzoeker verwijt dat hij in het Rijk verblijft zonder drager te zijn van de documenten die vereist zijn door artikel 2, namelijk dat hij niet in bezit is van zijn visum;

Dat mijn verzoeker wenst te laten gelden dat hij op datum van 1 juni 2014, een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat deze aanvraag steeds hangend is;

Dat op geen enkel ogenblik, de betwiste beslissing deze situatie vermeldt;

Dat mijn verzoeker alle nodige stappen ondernomen heeft ten einde een verblijfstitel op het Belgische grondgebied te bekomen;

Dat ten laatste, het tot uw Raad behoort, vast te stellen dat toen tegenpartij een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeker betekend heeft, zij zijn werkelijke situatie op het Belgische grondgebied niet in overweging genomen heeft;

Dat deze zich op het Belgische grondgebied bevindt met zijn echtgenote en zijn twee kinderen;

Dat deze situatie heel goed gekend is door de Belgische overheid;

Dat mijn verzoeker dus heel rechtmatig verwachtte dat tegenpartij, ten minste met dit element rekening zou houden;

Dat het gezegde van artikel 8 van het Verdrag van de Rechten van de Mens kennelijk miskend werd;

Dat dit artikel vermeldt dat « iedere persoon recht heeft op het respect van zijn privéleven, van zijn woonst en van zijn post »;

Dat er geen inmenging mag zijn van een openbare overheid in de uitoefening van dit recht, voor zover deze inmenging door de wet voorzien is en dat deze een maatregel vormt die, in een democratische gemeenschap, noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde en de voorkoming van de strafrechtelijke inbreuken en de bescherming van de geestelijke gezondheid, of van de zedelijkheid of van de bescherming van de rechten en de vrijheden van een ander;

Dat dit artikel dus een rechtstreeks effect heeft in het Belgische gerechtelijke orde;

Dat er dus een schending is van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden, wanneer er uit de elementen van de zaak voortvloeit dat door een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeker te betekenen, aan deze de mogelijkheid met zijn echtgenote, die op het Belgische grondgebied aanwezig is, blijven te leven, geweigerd wordt.

Dat tegenpartij, daardoor, dus een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeker betekend heeft en een mogelijke schending van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens, ten gevolge daarvan helemaal niet onderzocht heeft;

Dat nochtans, gezien zijn familiesituatie, aan mijn verzoeker het bevel geven het grondgebied van België te verlaten, een aantasting vormt van zijn privé- en familielevens en hem belet op correcte wijze met zijn echtgenote en zijn kinderen op het grondgebied te leven;

Dat de beslissing die genomen werd, gezien de familiesituatie van mijn verzoeker, niet redelijk is;

Dat het bevel het grondgebied te verlaten van mijn verzoeker, zowel zijn administratieve situatie als zijn familiesituatie niet in overweging neemt, die burgerlijk gegrond is op artikel 7 lid 1ste van de wet van 15 december 1980;

Dat de betekening van dit bevel het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is en verwijst naar een situatie die verouderd is;

Dat er geen individualisatie was van de situatie van mijn verzoeker;

Dat mijn verzoeker dus de nietigverklaring vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd”.

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetbepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldige inreisstempel en hem daarom het bevel wordt gegeven het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en er geen rekening wordt gehouden met zijn individuele situatie. Voorts moet worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht verweerder niet verplicht om gegevens die niet dienstig zijn voor het nemen van een bestuurlijke beslissing op te nemen in de motivering van deze beslissing. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is. Zij laat verzoeker zonder meer toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er dient evenwel te worden benadrukt dat het loutere indienen van een verzoek om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoeker kan, nu geenszins blijkt dat P.P. en haar kinderen tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder de aanwezigheid van zijn deze vrouw en twee kinderen in het Rijk bij zijn beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten had dienen te betrekken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zet verzoeker uiteen dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privé- en familielevens, aangezien deze beslissing hem verhindert om met zijn echtgenote en zijn kinderen op het Belgische grondgebied te leven.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk een gezinsleven heeft met P.P. en haar kinderen – de aan de Raad voorgelegde stukken laten immers niet toe zonder meer te besluiten dat een dergelijk gezinsleven effectief bestaat –, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezins- of familielevens kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezins- of familielevens te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hierbij moet worden geduimd dat P.P. en haar kinderen de Albanese nationaliteit hebben en moet worden herhaald dat niet blijkt dat voormelde personen legaal in België verblijven. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder evenmin in concreto aan dat enig aspect van zijn privélevens dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt bijgevolg niet dat er in casu sprake is van een effectieve inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten of te machtigen tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK